

Книга перша

Готель «Альмаєр»

1

Скільки сягає око — пісок, поміж останніми пагорбами та морем — *море* — у прохолоді пообіддя, що догоряє, благословенне вітром, що невпинно дме з півночі.

Берег. І море.

Удавана досконалість — краєвид для божественних очей — світ, який просто існує та й по всьому, безмовне існування води та землі, довершене й точне творіння, істина —

істина — і знову ця рятівна людина-піщинка, через яку затинається райський механізм, дрібничка, якої вдосталь, щоб призупинити надійний апарат невблаганної правди, нікчемна річ, посіяна в пісок, майже невідчутна тріщина на цілісному полотні святої ікони, дрібний виняток у досконалості безмежного берега. Здаля вона видаватиметься лише чорною цяткою: у безвісті, нікчемна людина й нікчемний мольберт.

Мольберт кинув якір із чотирьох тонких мотузок, припнутих чотирма каменями на піску. Невідчутно гойдається на вітрові, що завжди дме з півночі. Чоловік узутий у високі чоботи та вдягнений у мішкувату рибальську куртку. Він стоїть, споглядаючи море, крутячи в руках тоненький пензлик. На мольберті — полотно. Немов вартовий — це *треба* зрозуміти — що стоїть, захищаючи цей клаптик світу від мовчазного вторгнення досконалості, маленька тріщинка, що розтинає дивовижні декорації буття. Адже завжди так: досить проблиску людського, щоб порушити спокій за мить до того, як він міг

обернутися на *істину*, а натомість ураз знову стає очікуванням і питанням, утім проста й безмежна влада людини, яка є розщелиною та просвітом, кватиркою, крізь яку проникають потоки подій і безкінечна низка того, що могло б бути, бездонна прогалина, дивовижна рана, стоптана з краю до краю стежина, де вже нічого не може бути істинним, але все буде — достоту як кроки жінки, яка, загорнувшись у бузкову накидку, покривши голову, поволі зміряє кроком берег, оминаючи морський приплив, розкреслюючи справа наліво вже загублену досконалість неозорої картини, поглинаючи відстань до чоловіка та його мольберта, аж поки не опинилася за кілька кроків від нього, настільки близько, що не важко спинитись і — мовчки — дивитись.

Чоловік навіть не обертається. І далі не зводить очей з моря. Тиша. Час від часу, вмочуючи пензлик у мідну чарку, кладе на полотно кілька легких штрихів. Ворсинки пензля залишають по собі ледь помітну блідесеньку темінь, яку вмить висушує вітер, відновлюючи

первісну білизну. Вода. У мідній чарці — лише вода. А на полотні — нічого. Нічого, що можна *побачити*.

Як завжди, дме північний вітер, а жінка щільніше загортається у свою бузкову накидку.

— Плассоне, ви день у день тут працюєте. Навіщо ви носите з собою таку палітру барв, якщо не маєте сміливості ними малювати?

Ці слова ніби розбудили його. Вразили його. Він обернувся, щоб подивитися на жінчине обличчя. А заговоривши, не мав наміру відповідати:

— Прошу, не ворушіться, — мовить.

Потім, наблизивши пензля до обличчя жінки, хвилюк вагається, торкається ним губ, поволі проводить з одного до другого кутика рота. Ворсинки забарвлюються карміновим. Подивившись на них, ледве вмочує у воду і знову зводить очі на море. На жіночих губах залишається ледве відчутний аромат, що навіює їй думку: «Морська вода, цей чоловік малює море морем», — і від цієї думки мороз поза шкірою.

Вона вже давно відвернулася, уже змірюючи неозорий берег математичною вервичкою своїх кроків, коли вітер висушує на полотні спалах рожевуватого світла, що самотньо хитається на білім тлі. Годинами можна спостерігати за цим морем, цим небом, усім разом, але не знайдеш нічого, схожого на цей колір. Нічого, що можна *побачити*.

У тій місцині приплив здіймається ще до сутінок. За мить до. Вода оточує чоловіка і його мольберт, вона огортає їх поволі, але рішуче, а вони стоять, один та інший, незворушні, як мініатюрний острівець, двоголова обмілина.

Плассон — художник.

Забирає його щовечора човен, незадовго до заходу сонця, коли вода вже підступила йому до серця. Він сам так вирішив. Сходить на човен, вантажить мольберт і решту речей та дозволяє човну відвести його додому.

Вартовий відпливає. Він виконав свій обов'язок. Урятувався від небезпеки. І гасне в призахідному сонці ікона, яка і цього разу не перетворилася на святу. І все через того чоловіка-піщинку та його пензлі. Йому вже